

— Μπα! Χριστός και Παναγιά!... τί έγινε τὸ παιδί;...
 "Ολοι μας διὰ μιᾶς ἐχυθήκαμε στὴν αὐλή, στὸν κῆπο νὰ
 βροῦμε τὸν Κούλη· ἀλλὰ πουθενὰ Κούλης δὲν ἐφαίνετο. Ἐτρέ-
 ξαμε πάρα πέρα στῆς γειτονικὲς αὐλές, στοὺς κήπους· ἀλλὰ
 τίποτε. Ἐρωτήσαμε τοὺς διαβάτες μὴν τὸν εἶδαν· τίποτε. Ἐπὶ
 τέλους ὕστερα ἀπὸ πολλή ὥρα τὸν ἤψαμε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό,
 ἀπάνω σὲ μιὰ δαμασκηγιὰ καὶ ἔτρωγε δαμάσκηνα. Ἐμεῖς δὲν

τὸν εἶδαμε πρῶτοι,
 ἀλλ' ἐκεῖνος ἅμα εἶδε
 τὴ μάνα του νὰ περ-
 νᾶη ἀπὸ κάτω τῆς
 ἐφώναξε :

— Μάννα! αἱ, μάν-
 να! ἔφυγε ὁ παπᾶς
 ἀπὸ τὸ σπίτι;

— Βρέ, παιδί μου,
 ἔλα νὰ σὲ χαρῶ στὸ
 σπίτι νὰ σὲ βαπτί-
 σουμε, νὰ σὲ κάμουμε
 χριστιανούλη. Ἐλα
 νὰ ἰδῆς ποῦ σοῦ ἔφε-
 ρε καὶ ὁ νουνός σου
 καινούργια ρούχα...

Ἐπλησιάσαμε κ' ἐ-
 μεῖς ὅλοι καὶ τὸν πα-
 ρακαλούσαμε νὰ κα-

ταβῆ καὶ τοῦ τάζαμε μηλιές μὲ μήλα. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ ὅλη του
 τὴν ἀπάθεια ἔτρωγε τὰ δαμάσκηνα καὶ ἐπέταγε ἀπάνω μας τὰ
 κουκούτσια.

— Τραβάτε σεῖς, μᾶς ἔλεγε, στὸ σπίτι καὶ ἅμα φύγη ὁ παπᾶς
 θαρθῶ καὶ ἐγώ.

Κατάλαβα κ' ἐγὼ πῶς ἤμουν πιά περιττός καὶ πῶς εἶχα νὰ κάμω
 μὲ λυκόπουλο — ὄχι μ' ἄνθρωπο· ἐγύρισα στὸ σπίτι, καβάλλησα
 τὸ μουλάρει καὶ ὅπου φύγη-φύγη! νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ Κούλης πῶς
 ἤλθα νὰ τὸν βαπτίσω καὶ μοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι μὲ τῆς πέτρες!...

Εὐλόκαστρον, Ἰούλιος τοῦ 1908

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς τὸν τάφον φοβεροῦ χαρτοπαίκτηου

Κυττάξτε! τὸ μνήμα του πῶς μοιάζει σὰν τραπέζι...

Τῆ νύχτα σὰν βρυκόλακας σηκώνεται καὶ παίζει!

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ